

И пръсна се въ зори, подобно гръмъ,
 Мълва зловѣща низъ Атини. Скоро,
 Като въспиранъ порой, съ стрѣвъ избухна
 Народний гнѣвъ. И стече се на Пниксъ³
 Насъсканата сганъ, съ злокобенъ викъ,
 Въ коготъ личаха думитѣ на Ефтий:
 «Смъртъ, смъртъ за Фрина! Само зарадъ нея
 Ще ни постигне грозний гнѣвъ на Зевса!
 Смъртъ, смъртъ!»

И още нея ежща вечеръ,
 Подъ стража, прѣдъ свѣта на мжжетѣ
 Повлѣкоха повинната хетера.

Намѣтна своятъ модъръ звѣзденъ плащъ
 Пакъ надъ Еллада ароматна нощъ;
 Пѣвецътъ нощний, въ своя блѣнъ унесенъ,
 Изъ тъмнитѣ оливи се обади.
 Потънаха вѣвъ мекий луненъ свѣтъ
 И храмове, и сгради и чертози;
 Подобни на видение неземно,
 Съсъ мраморнитѣ нѣми богове,
 Въстанаха далечни Пропилеи.
 Заглѣхнаха егейскитѣ вълни . . .
 И само тамъ народната вълна
 Съ злокобенъ шумъ бучеше невѣспирно;
 И съ жадъ за мѣстъ изпълнени сръдца,
 Отъ мждритѣ вѣнчани хелнасти
 Очакваха присждата вѣвъ трепеть.